

Flört

Alexivel szaladt felfelé a mozgólépcső. A futkározó gumikarfán egyensúlyozott a könyökével, és szertelenül belebámult a szembejövők arcába.

A nyírfafiú alatt nyargalt lefelé a mozgólépcső. Két virágsziromszemét mintha a szél kuszálta volna az arcába, és esőillatú volt a mosolya.

A nyárfalány, a ragyogó selyemhajú, átölelte a nyakát, Hanno úgy vitte a hátán, s a szép Bella két hosszú lába az égre kalimpált.

Alexi beleszédült, Alexi belebukkant ebbe a ragyogó utazásba. A bőrén érezte ezt a holnemvolt utazást. Az élet álldigált, s ő volt most, aki suhan.

Szörnyen éhes is lett, és akkor toppantott a lábával.

Tipp és topp!

A kedves Alexi az Áfonya utcában flangál, flangellál. S akár a belvárosban kószálna, bámuldozza magát a zsalupillájú házak tükrében.

Illett a lustán elnyújtózó, kusza kertekhez a kopott térdnadrág, a mezítláb, a lófarok. Illett Bulka is a trappjával. Senki sem talált volna bennük kivétlivalót.

A kedves Alexi vizslapillant minden csúcstetős, cseréppel fedett házat, kacér, bokavillantó függönyös ablakot, kerítemkerek korlátos teraszt, a franciaerkélyeket mind, szélhizlalta száradó ruhákat, kankalinszín, nyárszagú napernyőket, karcsú lábakon billegő kerti széket, ágyásban a virágokat, bokrokon a világokat.

A kedves Alexinek semmi sem kerüli el a figyelmét. S mégis, mintha őt bámulnák a csúcstetős, cseréppel fedett házak, kacér, bokavillantó függönyös ablakok, kerítemkerek korlátos teraszok, a franciaerkélyek mind, szélhizlalta száradó ruhák, kankalinszín, nyárszagú napernyők, karcsú lábakon billegő kerti székek, ágyásban a virágok, s bokrokon a világok.

És Bulka, a másik álnok, már feltalálta, hol kell megtorpanni, s összeráncolt képpel, kecses lábbillentéssel ajánlkozni, hogy elfogadna a slagról egy kis vizet. Már feltalálta, melyik labda után kell nyargalni, röptéből leütni, befogni, bohóckodni, vonakodva, sértődötten visszaadni. Már feltalálta, melyik a pogácsás ház, s hol kell megfigyelmezni a szomszéd madarászó macskát. Mert Bulka tökéletes.

És Alexi?! Csókolom és halihó, szevasztok, szia és jónapot, jónapot meg adjonisten. Annyi a hangja, akár egy orgonából csalná elő, és annyi a mosolya. Az Áfonya utca kiállítás Alexi mosolyából.

Alexi órákig tud semmiségekről csevegni. Mert a semmiségek ajkán szét nem pukkanó, el nem pattanó szappanbuborékokká búbajosodnak.

Az Áfonya utca csupa csörgedező csevegés minden napvirágos, sárga dél előtt, szunyókázó délután, esőpettyezte, nyúlánk alkonyon.

Hanno lábujjhegyen lopózott a beszélgetésekbe, mint aki nem kíván zavarni, épp csak az esernyőjét vinné ki, ha lehet.

Alexi sose kérdezte őt. Alexi soha.

Alexi egyszerűen csak úgy tett, mintha megtetszett volna neki az Áfonya

utca. Mert olyan volt a tavasz, olyan a nyár, akár a jegenye. Nem látta az ormát, s az égre kalimpált minden levele. A tavasz meg a nyár egymásra rakódó napjaival ostromolta az eget.

Hogy Alexi szeret játszani, az nem tagadható, de most az egyszer a játék játszott vele. Úgy történt, akár a mesében. Alexi toppantott a lábával, tipp és topp, és egy varázsigt hazudott. És máris az Áfonya utcában termett. Ilyen egyszerűen. S hogy az Áfonya utcában Hanno országolt épp, arról meg ki tehet?! S hogy belekanyarodott Alexi életébe, mint egy kusza ösvény a szélesebb nyomtávú, döngölt földútba.

Hanno charme-ja, a Doktorhanno, a dokikám drága, Caligulának becézett pöttyös kutyája, sárga esernyője, nyírfahajlása és a szép Bellája úgy szálldosott az utcában, akár a pihe. Alexi csak kitárta a kezét, és a markába gyűjtögette. Csak utánuk kapott játékosan. Hopp!! Meg tipp és topp!!

Alexi el nem dönthette, mert nem jutott egyezségre az utca sem, vajon Hanno charme-ja a legnépszerűbb, vagy Caligula, vagy a Bella-szerelem, ez a lombkoronás, levélzizgós, suhogós, susogó szerelem.

De Alexi szorosan a nyomukban haladt a kopott térdnadrágban, az álnok, ráncolt pofa Bulkával. A leghosszabbakat, észrevétlenné tevő könnyűséggel mindig ő lépte.

Reggel pórázra fűzte Bulkát, a szívében hordta már az órát, és az Áfonya utca úgy nyújtózott előtte a lépteire várva, akár egy kizárólagosan Alexi kedvéért felterített szőnyeg.

Ha Alexi máskor, más korban születik, felderítő lehetett volna. Így csak afféle hazug az álnok kutyájával.

Hanno már vagy százezerszer látta a térdnadrágos lányt meztelláb nyargalni az Áfonya utcán, akár csak minden reggel meg kellene magát futtatnia, mint egy lovat. Inkább paripát. A lány a tizenhat éves mosolyát futtatta az utcán.

Alexi végignyargalt a kora reggeli napsütésben az Áfonya utcán. Hanno megtorpant. Most fellöki, egészen biztosan fellöki. De Alexi épp egy fél karnyújtásnyira az orra hegyétől megállt. A tizenhat éves mosolya fénylett az arcán.

— Ma úgy hívnak, Alex — hajtotta meg magát. — Ez pedig Bulka úrfi — bökött a kutyára. — Magácska is mutassa be neki a magácskáét, mert az úrfi utcán nem ismerkedik csak úgy. Be vagyunk mi egymásnak mutatva? — kaffogott Alexi Bulka homlokráncolását mímelve, és hitetlenkedve a levegőbe szimatolt.

— Caligula — hajtotta meg magát Hanno is, és megsimogatta pöttyös kutyája finom vonalú fejét.

Caligula mindenben Bulka ellentéte volt, magas, karcsú, törékeny csontozatú és visszafogott. Bulka meg mellette mint egy hurka, mint egy tank, egy izgága tramp.

— Örvendek! — derült fel Alexi egész szabálytalan személyében. — Hát kegyed?! Kegyedet milyen néven tisztelhetem, ha nem veszi tolakodásnak, ha nem veszi zokon, mely név nem lenne ellenére e sárga délelőttön kiskegyednek?! —

Hanno elnevette magát.

Alexit elkápráztatta a nyurga mosolya. Hannónak eső- és tavaszillatú volt a mosolya. Ha akkor telet nevet, Alexi húzhatott volna télikabátot, és a lófarkán

csilingeltek volna a jégcsapok. De Hanno csak úgy tavaszosan, kacéran:

— Hanni. Tudja mit, édes úr, hát Hanni, úgy ám, magának, édes úr, Hanni minden sárga délelőtt, de most mi lesz?!

— Hanni! — kiáltott fel Alexi. — Hanni! — kapott a fejéhez. — Könyörületes édes istenem, ez nem lehet igaz!! Hanni, ne hagyja, hogy tegyem magának a szépet! — kapott észbe. — Ez az Alex egy szélhámos, egy csaló. Hanni, én most elhatároztam, hogy megmentem magát magamtól. Én szeretem, szerelem az első látásra és ez az. Kiskegyed tőlem sokkal jobbat érdemel — hajtotta le Alexi a fejét.

— Jaj, Alex, ez a hév! Jaj, Alex, mit fog szólni a mama?! — kotnyeleskedett kacéran Hanno és úgy ragyogott a szeme, hogy Alexi egy pillanatra a magáét behunyta.

— Hanni, szerelmes kisasszonykám, ne nézzen így rám! Olvadok, mint a savanyúcukor.

Alexi olyanra peckelte magát, akár egy régimódi lovag.

— Isten a tanúm, szeretem, jobban, mint az életem, vagy majdnem jobban. Akár égbolt a napot. Végtelent a csillagok. A szívem az Öné. Im átnyújtom, akár egy csokor bokron nyíló világot, földgömbnyi virágot — vetette térdre magát Alexi szívére szorított kézzel.

— Jaj, uramisten, Alex, mit csinál?! Itt az utcán?! Még hírbe hoz — kapdosott Alexi után szörnyülködve Hanno, durcáskodva elforgatta a fejét, aztán meg lopva visszapillantott.

— Istenem — vonogatta Alexi a vállát —, szeretem. Villámsújtott a szerelem. A szerelem villámsújtotta szélhámos, mihaszna semmiségemet. Óh, miért, miért, hogy mindig késlekedik a sors, ezek az átok Államvasutak, bizisten be fogom őket perelni! Én Önhöz méltó nem vagyok — határozta el magát Alexi —, legfeljebb hogy a lába előtt csúszzak a porban. Bocsássa meg, bocsássa meg, hogy itt halok meg menten, bele a szerelembe! Pofácskátlan sors! Lemondok hát rólad érted, kiskacsó! — és megcsókolta Hanno barnára sült kezét, s a bőrének bársonyos tapintása volt.

— Szeretem és ezért elhagyom. Hogy jövök ahhoz, hogy szeressen?! Hé, költők, dalnokok — nézdegélt körül —, ide-ide!! Ki zengi meg nyomorult életem, bevégeztetett sorsom, na ki?! Istenem, én egy tragikus hős vagyok! — kapta fel a fejét csodálkozva, a felismerés örömevel Alexi.

— Kezét csokolom — és elnyargalt, s azt kiáltozta utcahosszat:

— Én egy tragikus hős vagyok, tessék idefigyelni, szerelmes vagyok, szerelmes vagyok, nahát!!!

Alexi vitte a markában, akár a tüzet, a csodát. A különbejártút. A csuda-csodát.

Pedig az Alexeket keresztül kell lőni, mint egy kutyát. Az összes Alexeket. Telente a csonttá fagyott Alexekkel seprik a vicék a járdát.

Hanno tétován megtorpant, amikor megpillantotta a peckesen közeledő Alexit.

Most elszalad, gondolta Alexi, most futásnak ered. De a másodpercek egymás után nyújtóztak, s a mosolyok csak Hanno arcán kergetőztek.

Alexi fensőbbeséges képet vágott, végigmérte Hannót, tetőtől talpig bírálóan végigmérte, aztán köhintett.

— Nos jó — mondta vészjóslóan. — Joga van tudni. A pohár arra való, hogy tiszta vizet öntsenek bele. Nem tudhatom — fontolgatta a szavakat —, van-e része a cselszövényben, így nem vádолом. Üriemberhez nem méltó viselkedés megsérteni egy hölgyet.

Alexi úgy nézegette a körmeit, mintha csak a jólápoltságuk felől akarna meggyőződni.

— Akármiféle hölgyet is megsérteni.

— Kérem, ne éljen vissza a helyzetemmel! — pillantott körül védtelenül Hanno.

— Erre a megjegyzésre nem adtam okot — felelte visszautasítóan, sértett méltósággal Alexi. — Pusztán annyi az óhajom, hogy még mielőtt zavaros híresztelések kapnának lábra, Ön is tisztán lásson! Megmondtam atyámnak is, Ön előtt sem legyen hát titok, hogy semmilyen körülmények között sem veszem el. Sem kényszer, sem könyörgés meg nem másíthatja elhatározásom.

— Uram, én Önnek nem kínáltam kezem — lepődött meg Hanno, hogy aztán egy sejtelmes kis mosoly öltön lassan formát a szája szegletében. — Minden alapot nélkülöz e méltatlan vádaskodás. Egy hölgy kezét nem kínálja, legfeljebb kérésre, ha nyújtja, s e finom különbség, gondolom, még Ön előtt sem marad észrevétlen — öltögette össze győzedelmessé a gúny Hanno mosolyát.

— Atyjaura azonban már ajánlkozott, s nem épp virágnyelven fejezte ki magát, ha szabad így mondanom. Még a hozomány dolgával is előhozakodott — húzta el a száját Alexi, mint aki izléstelennek tartja a pénzről való társalkodást. — S nem tagadom, akadhat a városban kérő számolatlan, akit a sok nulla elbolondít.

— Amit atyámuram tesz, azért én nem felelhetek — háritotta el Alexi szavait könnyedén Hanno. — Bár cselekedeteinek mindig jó oka van, s én őt meg nem ítélem — folytatta finom mosollyal. — Mindazonáltal engedtessek megjegyezni, hogy kérők dolgában nem szorulok a nullákra. A nullákra semmiképpen sem — nyújtózkodott kacéran, akár egy fiatal nő ropogtatja a karsú derekát.

— Nem szívesen hazudtolok meg egy hölgyet, s a hálószoatitkokat sem izlésem megrabolni — fintorgott finnyásan Alexi —, de úgy értesültem, hogy e frigy nagyon is az Ön kedve szerint való lenne. Hogy többet ne is mondjak. Pirulás nélkül szavait nem idézhetem.

— Hát igen — mosolyodott el Hanno lefegyverző szemtelenséggel. — Önt talán sérti, hogy tetszik nekem?! És miért is ne?! — vetette fel a fejét. — Szép vagyok, fiatal vagyok — pördült körbe —, nem tagadhatja, eszes is vagyok, s az ősei se győzték le ipiapacsban az enyimeit, hogy mi legyünk a hunyók. Meg aztán nem szégyellem, gazdag is vagyok.

— Nem spekulálok a pénzére — vetette oda gögösen Alexi.

— Nem az én pénzemre, hanem a tőzsdén a besszre — vágott vissza Hanno.

— Honnan, honnan veszi ezt?! — zavarodott meg Alexi.

— Én is meritek néha kényszerűségből a hálószoatitkokból, pfuj, persze — de a hangja pimaszul csengett. — S ha már ilyen szépen összejöttünk, s Ön egy jellem, hogy kérés nélkül, de azt elszántan, egy istennek meg nem kéri a kezem, tudhatnám talán az okát?! — leplezgette Hanno csak úgy tessék-lássék a mosolyát, mint aki magában jót mulat.

— Mást szeretek — kaffantotta idegesen Alexi.

— Mást?! Nocsak! És ki a választottja? Csak nem a szép Bella?!

Alexinek még a lélegzete is elakadt, de színre persze a szeme se rebbent.

— Minek kérdi, ha tudja?! — fordult el sértetten, és színlelt zavara most egybeesett a valódival.

— No nem azért csodálkozom, mert egy fillérje sincs — nyugtatta meg készségesen Hanno. — Meg aztán Bella olyan sudár, olyan gyönyörű, tünékeny és áttetsző — számlálta elő az ujján Bella szépségeit. — Csak én úgy ismertem meg Önt — folytatta kedélyesen, csevegő hangnemben —, belátom persze most már balga tévedésem, mint akinek a legszebb nyelv az, amiben hemzseg a kivétel, és belészerelmesedne akár az egyszerűbe is, ha meglepné a kétszer kettő öttel. Még jobb lenne a négy és félel — becsmérelte Hanno kedvtelve az egyszerűget.

— En — nyomta meg Alexi ezt az ént —, én Bellát szeretem, és szó sem volt semmiféle egyszerűről — méltatlankodott, mondhatni értetlenkedett. — De ha már idekeverte a számokat, hát annyit mondhatok, hogy Bella a létező csodák hatványa — jelentette ki magabiztosan Alexi, és megsértődött.

— Méghozzá nem is a második, hanem az első! — rikkantotta Hanno, és kajánul elvigyorodott. — Netán ismeri azt a kis játékot, hogy utolsó pár előre fuss? Engedje meg, hogy elsőnek gratuláljak, és jó mulatást kívánjak! — iramodott neki az utcának.

— Hanni, most hová szalad?! — kapkodott Alexi kétségbeesetten Hanno után. — Még nem fejeztem be!! Még nem fejeztem be!! — méltatlankodott.

— De én igen! — rikoltozott hátra vígan Hanno. — Döntöttem, s most szaladok, egy teniszbajnoknak nyújtom sietve kezem. Mondom, nyújtom. A salakos pályán röhögve futnak körbe a fehér csikok, és játszani kell!!!

Alexi ott állt megütődve. Tagadhatatlanul meg volt kissé ütődve, és csak bámult a kacsázva szaladó Hanno után. Hanno úgy futott, mintha a hosszú szoknyája akadályozná a futásban, hát felfogja és kacsázva szalad.

S hogy fintor volt ez vagy vallomás, Alexi nem mert dönteni. Még nem.

Először parancsolták rá a játékot. Mert Alexi játszott mindig, kéretlenül, ha kellett, ha nem.

A játék így szólt: Alexi én vagyok. Alexinek játékból kapaszkodtak össze a sejtjei, és bizonyosan tudta, ha egyszer meghal, azt is játékból, lesz nagy meglepetés. Csupa játékok töltik majd meg a koporsót. Alexi nem atomjaira hullik, hanem pöttyös labdákra, mesekönyvre, babaszobára, ipiapacsra meg fogócskára, csupa illanó játéksodára.

Alexi játszani hullik, az lesz a vége.

Alexi olyan lassan lépegetett, hogy felületes szemlélő könnyen úgy vélhette volna, egy helyben áll. Csakhogy képzeletben már két sarokkal előbbre loholt, s kapkodta a mezítelen talpát, mert mintha most mégis sütögették volna az ismerős kövek. Az Alexi talpának rendelt kövek.

Akkor ment oda, amikor nem kellett volna, tudta jól, csak mert legszerintebb a játék beérhetetlen. Az csak beérhetetlen igazán. Hát megcsalódott. Arról meg ki tehet, hogy Alexi a megcsalódás köntösét is kedvtelve viseli, és még jól is áll.

Hanno épp csak a nyakát fogta Bellának, épp csak a nyakszirtjén nyugodott a keze, Bella meg előtte billegett, akár egy marionett. Csak belebillegtek a délutánba. Nyurgán, ragyogókéken, susogó suhogással és zizgösen. Csak belebillegtek a nyárba, csak billegtek Alexi felé a mézszínű fényben.

Alexi Bulka fejére tette a kezét, megsimogatta töprengőre bársonyráncolódtott homlokát és elfordult. Alexi belekapaszkodott a kutyába és elfordultak.

Hanno épp csak egy billegő pillantást vetett Alexire, szél kuszálta arcába, szeme tükrében Bellatótágast állt a világ, és csak billegtek tovább. S csak a napszínű trikóba bújtatott háta bámulta Alexi nyárszínű trikóba bújtatott hátát.

Bella még csak egy billegő pillantásra se méltatta Alexit. Az ő napszöke fényénél Alexi sebtiben lófarkas, alig térdnadrágos, mezítlásbas személye kopottnak mutatkozott. Ennél a tündökletes fényénél napszitta fakónak.

Egy darabon Alexi még lassan-lassan lépegetett, tétován lépegetett, tehetlenség lökte előre lépegetett, aztán az egyik kerítésszélre leült. Úgy érezte, egy pillanatig se cipelheti tovább a sebtiben lófarkas, alig térdnadrágos, mezítlásbas Alexit. Hát lerakta maga mellé a kerítésszélre, odébb húzódott kicsit és úgy tett, mintha nem tartoznának össze. A biztonság okából még a szemét is behunyta, s hiába udvarolt neki a nap, az isten világáért ki nem nyitotta volna.

Hanno ott topogott előtte, mint aki pusztá kíváncsiságból megtekinti épp a kiállított istent, s ez alkalomból zavart kis félmosolyt biggyeszt az arcára. De árulkodóan ragyogott a szeme.

Alexi sose kérdezte meg, milyen ürüggyel szaladt vissza hozzá... érte... szaladt vissza.

— No lássa, most legalább tudja — fonta össze a hátán a kezét Hanno és előre-hátra billegett.

Alexi nem szólt.

— No lássa, meg kellett, hogy legyen!

Alexi elfordította a fejét, hogy ne lássa Hanno csillagokhoz igazodó tekintét.

— No lássa, ennyi az egész, kopp és még csak meg se roppant a mennybolt — bámult Hanno biztatón az egekre, és megsimogatta Alexi arcát.

— Fáj?! — kérdezte tétova kíváncsisággal. — Fáj?! — kérdezte türelmetlenül toppantva. — Fáj?! — faggatta a ragyogókék eget.

Alexi megfogta Hanno simogató kezét. Alexi megcsókolta Hanno simogató kezét és csak tétován mozdított egyet a fején. Legszívesebben a kérdést is lecsókolta volna róla.

Alexi elgondolkodva nézett a kezében tartott keze fölött Hanno repdeső arcába.

— Ribanc — mondta egyszerűen, fel sem emelve a hangját. — Ribanc, hogy az isten verjen meg.

— Szóval fáj — derült fel Hanno szemtelenül istenverte személye.

— Fáj?! — hitetlenkedett Alexi. — Dehogy! Hogyan is fájna, hogy az én asszonyom fényes délben egy pomádés bajuszú teaficsúrral flangellál az utcán, s holmi disznónak nézve a becsületem, meghempergeti a pocsolójában. Nekem ez öröm, nekem ez bók és köszönöm.

— Akkor minek kémkedik utánam?! — vádaskodott durcásan Hanno, és maga mögé pillogott sietve. — Minek üti azt a pomádétlan, bajusztalan orrát olyasmibe, ami a pomádés és bajuszos orroknak van fenntartva?! — és még el is nevette magát, amúgy kacéran, tavaszosan.

— Már engedelmet kérek — kapkodott Alexi levegő után —, járjon tán előttem futár?! Kedves teaficsúrok, figyelem, tizenhatórakétperckor érkezek, figyelem, szarvakkal ékesítve érkezek...! Hát figyelem!! — szórtá Alexi a szavakat a szélbe, kiáltozott az Áfonya utcának, a lusta lomha kerteknek, zsalu-pillájú házaknak, kiáltozott a mindenkori pomádés bajuszú Belláknak, kiáltozott a mindenkori délutánba belebillegőknek.

— Maga mindenből viccet csinál — róttá meg Alexit a száját kelleetlenül elhúzva Hanno. — Honnan tudhattam volna, hogy ma korábban érkezik, mint

szokott?! Halljam — toppantott türelmetlenül —, válaszoljon! Még nem jött el a hűség ideje — pillantott fürkészve a görbe égen guruló napra. — Még nem...

— Kedvesem, maga nem a szabadnapos házvezetőnőm, hanem történetesen és a legmélyebb sajnálatomra a feleségem, ha ez a lényegtelen apróság elkerülte volna a figyelmét — jegyezte meg Alexi tőle telhetően könnyedén, csak épp évezredek minden megcsalátása szorította a torkát össze. Évezredek minden és ez az egyetlen megcsalátása, ez a nem is igazi, először szorította a torkát össze.

— Dehogy — suhant el Hanno mosolya, akár egy kivilágított gyorsvonat. — Dehogy. Én hites uramnak hites felesége vagyok. A hitesség korlátain belül — suhant szerteszét a mosoly. — S hogy hitességem megőrizze, hagyja érintetlen a pomádés bajszokat!

Hanno nem kérte, nem is tanácsolta, talán csak úgy mondta, mert épp ez tolakodott az eszébe, s talán mire kimondta, már el is felejtette.

Alexi két kezébe fogta Hanno gyönyörűségesen szabálytalan arcát és varázsolta.

— Topp!! Nincs alku, virágsziromszemű én kedvesem, hisz tudod.

— Hisz tudom — bölintott Hanno, bölintotta bele az arcát Alexi tenyerébe.

— Én tündéri kedvesemnek, egyszervoltnak, holnemvoltnak játszi szerelmem herdapréda, kevesellő, kevésnél is kevesebb?!

Hanno hátrarántotta a fejét, mintha forróságba bólogatott volna, és még a kezét is tiltakozón maga elé emelte. A kétségbeesés fényei villódzdtek a szél kuszálta arcába szemében.

— Játszi szerelmed a soknál is több, én kedvesem — tiltakozta halkán. — Játszi szerelmed sokaság és sokasága széjjelkapkod, mint pihét a szél...

Ha Alexi valaha ember volt, van, szándéka, hogy lesz, akkor sohasohatóbbé az Áfonya utcának még a tájékára se megy.

De mondhatott volna róla egy mesét. Holnemvoltegyszert. Kitudjatalánigazsemvoltot. Akinemhiszjárjonutánát. A mesehősök nem kószálnak le a papírról. Boldoganéltekamígmegnemhaltakot.

Mondhatott volna Alexről egy mesét.

Csakhogy Alexi hitte a hétfejűt, a vasorrút, tündért, törpét, boszorkányt, hétmérföldes csizmát, s hitte a fele királyságot is. Hitte, hogy megnyerheti. Hitte, hogy megoszthatja.

Csak arról feledte el megkérdeni Hannót, akar-e lenni tét. Holnemvoltegyszer, kitudjatalánigazsemvolt, akinemhiszjárjonutána, akar-e?!

Hanno azon a kerítésszálon ülve várakozott, ahol harmadnapja a pihék után a szél kapkodott. Talán Hanno harmadnapja ott ült, akár egy szórakozott szobor.

Alexi épp három napig nem ment az Áfonya utca tájára. A sohasohatóbbet három napig tartott, mert feltámad ő a harmadik napon. Ő is feltámad a harmadik napon, ugyebár.

Alexi úgy lépkedett a hétágra sütő napban, a tüneményes fényben, akár egy meztéllábas, térdnadrágos feltámadás.

S Bulka úgy trappolt mellette, akár csak puszta előzékenységből körútra kísérné a csodát. Ki más?! Akár csak ő is viselné a glóriát. Különben is, Alexi

mindig mindent megosztott velem, most talán irigyelné pont a glóriát?! Alexi nem olyan.

Alexi könnyedén lépkedett. Alexi vonult. Alexi elvonult Hanno mellett, mert útjában nem torpanhat meg a feltámadás, és Bulka is csak egy futó pillanást vetett Caligulára, mert ő, mint mindig, most is hivatása magaslatán állt.

Hanno ismerhette a Bibliát, mert Alexi vonulása előtt térdre ereszkedett, és bizonyosan látta a glóriát, mert így szólt:

— Uram, meghallgatnál?

Különös varázsa a tegezésnek. Amióta világ a világ, mindenki tegezi az istent.

Alexi megtorpant, lenézett Hannóra, s a repkedő barna hajára tette a kezét.

— Szívedbe látok.

Azt akarta mondani: hallgatlak, gyermekem vagy valami hasonlót. Eltökölte, hogy ezt mondja. Ehelyett, hogy szívedbe látok. Ezt mondta.

Hanno felkapta a fejét, Hanno megrázta a fejét s úgy mondta, mintha csak legyintene, mintha csak dorgálna, mintha csak szeliden feddne:

— Dehogyan látsz, uram.

Minden másképp történt volna, ha ezt már réges-régen megmondja valaki az istennek.

Alexi lekuporodott a térdeplő teremtményéhez, s maga mellé rakta a glóriát a porba, akár egy kalapot. S megvallotta csendben:

— Igazad van, fiam — vallotta meg gyarlóságát isten.

Hanno megölelte Alexit, részvétellel, gyengéden átölelte, szomorúan magához ölelte.

— Én nem hiszlek téged. Én nem hiszlek téged, uram.

S erre Alexi, hogy szegény, szegény fiam.

S erre ő, hogy szegény, szegény uram.

És mind a kettő igaz volt.

— De hisz én szeretlek, fiam.

Pedig Alexi azt akarta mondani: hitetlenségem engem meg nem sebezhet. Hit és hitetlenség közt feszül a lét. Mégis azt mondta: de hisz én szeretlek, fiam.

— De hisz én is szeretlek, uram. Hisz azt mondom épp — simogatta meg Hanno isten glóriátlan fejét. — Azt mondom épp — vigasztalta az istent. — És... bocsáss el... bocsáss el...!!

Isten hirtelen megbánta, hogy végesnek teremtette a világot, s végesnek benne a dolgokat. Isten megbánta istent.

— Itt vártál — kezdte el Alexi a mesét. — Eljöttem harmadnapon. Ígértem, hitted, vártad, s eljő harmadnapon.

— Eljő — bölintott lassan Hanno.

— Pergetted a perceket, nógattad az órákat, úztad a nap szekerét, görgetted a holdat, mert eljő harmadnapon.

— Eljő — bölintott lassan Hanno.

— Hitted, fiam?!

— Hitted, uram?!

— És hát akkor is, fiam?!

— Akkor is, uram. Bocsáss el, bocsáss el, bocsáss el!

— Elbocsátlak.

De nem bocsátotta el. S ha akarta volna, se tudja. Ha akarta volna, se teheti.

Alexi mégsem isten.

Alexi végigsétált az Áfonya utcán. Meztélláb, térdnadrág, lófarok. Bulka előtte billegett.

Alexi eltrappolt Hanno mellett, a fejét se fordította félre — minek?! —, frissen mosott haja szélborzolta. Csak elsétált Hanno mellett.

Hanno végigsétált az Áfonya utcán, végig egy képtelenül sárga esernyővel. Caligula előtte billegett.

Hanno eltrappolt Alexi mellett, a fejét se fordította félre — minek?! —, frissen mosott haja szélborzolta. Csak elsétált Alexi mellett.

És vissza. Nem olyan hosszú az Áfonya utca. Megfordult Alexi, megfordult Bulka, megfordult Hanno és megfordult Caligula.

És még egyszer ugyanaz. Az örökkévalóságig ugyanaz, ha nem történik csoda.

Hát Alexi kipróbálta, tud-e csinálni esőt. És Alexit játszani engedték az elemek. Alexit játszani engedik, nem is kért mást.

Hanno Alexi feje fölé tartotta a sárga esernyőt, kankalinszínfodros napernyőt.

Hanno a saját feje fölé tartotta a kankalinszínfodros napernyőt. Alexi egyszerűen csak aláállt, ahogy a mások újságjába is mindig belepillantott.

Ott álltak egymásnak háttal, csak épp ugyanaz a kankalinszín napernyő borult a fejük fölé. Kankalinszín ég alatt idegenek.

— Vár valakit? — kocogtatta meg a kikristályosodott csendet Hanno.

— Dehogy! — tiltakozott Alexi barnára sült háta. — Esik.

— Mert az nem jön — mondta tovább a magáét Hanno.

— Mer esik — makacszkodott Alexi.

— Hiába várja, nem jön — rakosgatta gondosan egymás mellé a szavakat Hanno.

— Esik — mondta közömbösen Alexi.

— Hannit várja. Tagadja, ha meri! — fűszálélezte a hangját Hanno.

— Esikesikesik — hadarta válaszképpen Alexi.

— Nem jön, mert nem jöhet — ejtegette le a hangsúlyokat Hanno.

— Esik, mondhatni jól esik — kukkantott ki Alexi az ernyő alól.

— Nem jöhet, mert halott.

Alexi Hannoarcot adott egy esőcseppnek és Hannónak esőarcot.

— Persze, hogy esik, ha halott.

— Megöltem — vallotta meg Hanno.

— Ha tette, jól tette — tócsállott az esőben Alexi.

— Megöltem az ócska ribancot.

— Ó, hát ócska ribanc volt?! — lepődött meg Alexi és el is csodálkozott.

— A szíve közepibe — latolgatta a szavakat Hanno.

— Csakis a szívébe — helyeselt Alexi buzgón.

— És ott hagytam heverni a réten, pipacsvirágréten, oroszlánréten, heverni az elefántfüben...

— Mintha csak aludna. Ez szép.

Látta Alexi a rétet, a pipacsvirágosat, az oroszlánosat, az elefántfüben heverészőt, látta a rétek fölött füstölgő pisztolyokat.

— Mintha csak aludna... Szerette?!

- Szerette?! Esik.
- Jobb így.
- Jobb hát. És esik.
- Alex?! Itt van még?!
- Alex?! Még itt vagyok.

Alexivel szaladt lefele a mozgólépcső. A futkározó gumikarfán egyensúlyozott a könyökével, és szertelenül belebámult a szembejövők arcába.

Hanno alatt nyargalt felfelé a mozgólépcső. Két virágsziromszemét mintha a szél kuszálta volna az arcába, és esőillatú volt a mosolya.

Alexi Hanno felé nyújtotta a kezét.

Hanno Alexi felé nyújtotta a kezét.

Alexi egy pillanatra megfogta Hanno kezét.

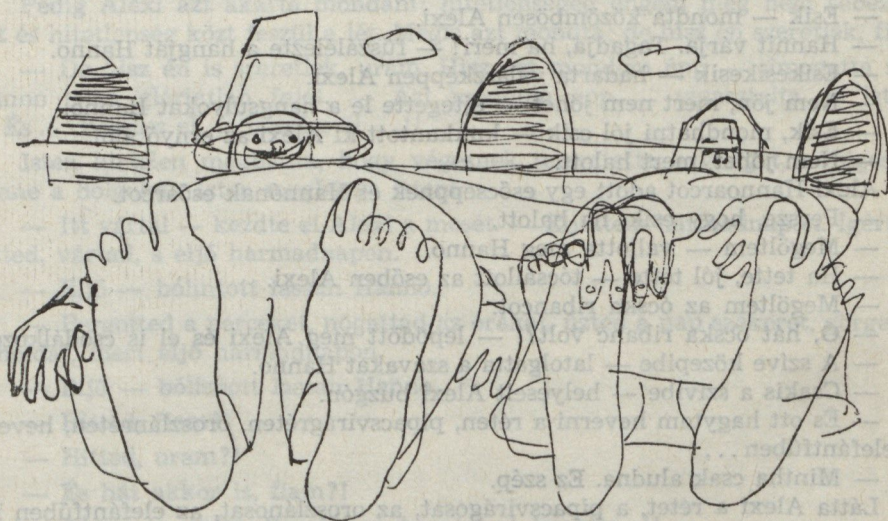
Hanno egy pillanatra megfogta Alexi kezét.

Alexi és Hanno egy imára kulcsolta össze a kezét.

— Mindennapi játékunkat add meg nekünk ma ...

— ... amiképpen mi is játékkal büntetjük az ellenünk vétkezőket.

— Amen.

DIÓSZEGI BALÁZS RAJZA